

ritní komise, jejíž příslušnost byla stanovena nařízením ministra s plnou mocí pro správu Slovenska, uveřejněným v »Úředních Novinách«, jsou svým obsahem rozhodnutí o soukromoprávním poměru služebním, nemůže býti přezkoumáváno n. s. s. co do své zákonnosti ve věci samé, ale jen pokud jde o kompetenci generální paritní komise. Tato komise v některých směrech své činnosti má povahu správního úřadu podle § 2 zák. o správ. soudě. (Věta I. a II. marg. rubr. cit. nálezu.)

Tímto nálezcem n. s. s. zašel, nepochybně ve snaze co nejvíce umožnit stranám nápravu rozhodnutí správních úřadů o soukromopr. nárocích, daleko v liberálním výkladu ustanovení § 105 úst. list., neboť v daném případě jde o rozhodnutí orgánu, jemuž sám n. s. s. jen v některých směrech jeho činnosti přiznal povahu správního úřadu, a jeho rozhodnutí nebylo učiněno podle zákona o tom vydaného, ale podle nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska a bylo publikováno v »Úředních Novinách«.

10. Nález ze dne 13. října 1924, č. 17.625, Boh. sb. 4021. N. s. s. podle § 105 úst. list. a § 3, lit. a), zák. o správ. soudě odmítl stížnost do rozhodnutí ministra s plnou mocí pro správu Slovenska, kterým byl potvrzen výrok županského úřadu o povolení exekuce na svršky zaměstnavatelovy pro zadrženou mzdu, odůvodniv svůj nález tím, že v daném případě šlo o vymáhání nároku z námezdního poměru, který byl vymáhající straně právoplatně přiznán, a že kognice n. s. s. v tomto případě jest vyloučena proto, že jde o nárok, který obsahem, podstatou i charakterem jest nárokem »čistě soukromoprávním« a že není normy, která by jej kvalifikovala jako věc veřejného práva.

11. Zvláštní zmínky zaslouží rozsudek senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 25. května 1925, č. 337, Boh. sb. XXXVIII. Tímto rozsudkem vyřízen kompetenční konflikt mezi nejv. správ. soudem a nejv. soudem ve příčině přezkoumání nálezu rozhodčí komise, zřízené podle zákona o závodních výborech. Konfliktní senát dospěl v něm k úsudku, že ustanovení odstavce 1. § 105 ústavní listiny neobsahuje pouhé zásady o přípustnosti pořadí práva proti rozhodnutí správních úřadů o soukromopr. nárocích, a že této zásady nebylo by možno aplikovati do té doby, nežli bude vydán zákon k jejímu provedení, ale že ustanovení odst. 1. § 105 ústavní listiny jest již nyní normou právně účinnou, jejíž aplikaci nebrání odst. 2. § 105 úst. listiny, protože, je-li v tomto 2. odst. prohlášeno, že podrobnosti upravuje zákon, jest tím prohlášeno jen to, že ústavní listina sama nechce upravovati a neupravila podrobně podmínky, za nichž lze se dovolávati nápravy před řádnými soudy, ale odkazuje na to, že podrobnou úpravu sluší hledati v jiných platných zákonech.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Jest knihovní soudce povinen přihlížeti k obsahu listiny, podle níž se za nějaký knihovní zápis žádá, nebo může-li se pouhou intabulační klausulí ve smlouvě obsaženou spokojiti?

Trhovou smlouvou ze dne 5. února 1926 postoupili manželé A. manželům B. svou usedlost čp. 135 v C za postupní cenu 45.500 Kč a svolili, aby pro manželky B. složeno bylo ve složce 135. pozemkové knihy obce C. na usedlost čp. 135 v C. právo vlastnické každému jednou polovicí a ujednali v odstavci 5. téže

smlouvy, že v případě, kdyby trhová cena v částce 45.500 Kč nestačila k zaplacení veškerých dluhů knihovních s úroky a útratami a dlužných daní, až veškeré tyto věci budou propočítány, bude smlouva tato pokládána za neuzavřenou a zruší účastníci celou smlouvu ve všech odstavcích tak, jako by smlouva ta uzavřena nebyla, takže závisí konečná platnost této smlouvy na výše uvedené okolnosti.

Kdežto okresní s. v H. povolil žádaný vklad práva vlastnického pro manžely B., zamítl ke stížnosti manželů A. zemský soud žádost za vklad práva vlastnického z těchto důvodů: Stížnost jest oprávněna. Podle § 94 vř. z. knih. má soudce knihovní při vyřizování návrhu tabulárního uvažovati, je-li v každém ohledu takový, by se žádaný vklad mohl povolit. Jmenovitě má bedlivě prozkoumati žádost a její přílohy a může povolit zápis jen tehdy, když není tu překážky podle knihovního stavu, nebo co do způsobilosti osob nebo co do obsahu listin předložených, jmenovitě, zda snad není podle nich žádost odůvodněna, a zda předložené listiny vyhovují formou povolení zápisu. Vnitřní platnost tvrzení ovšem knihovní soudce zkoumati nemá, ježto jest to věcí sporu. Smlouva trhová se žádostí předložená ze dne 5. února 1926 má v odstavci b) rozvazovací podmínku, že v případě, kdyby trhová cena 45.500 Kč nestačila ku zaplacení všech dluhů knihovních s úroky a útratami a dlužných daní, až veškeré tyto věci budou propočítány, bude smlouva tato pokládána za neuzavřenou a zruší účastníci celou smlouvu ve všech odstavcích tak, jakoby smlouva ta uzavřena nebyla, takže závisí konečná platnost této smlouvy na výše uvedené okolnosti. Jelikož podle § 99 odst. 3. knih. z. lze povolit zápis jen tehdy, když z předložených listin vychází, že žádost jest odůvodněna, a podle kupní smlouvy z 5. února 1926 jest platnost její vzhledem k odstavci b) pochybna, neměl již z tohoto důvodu první soudce knihovní zápis povolit. Bylo tudíž stížnosti úspěch přiznati a rozhodnouti, jak se stalo.

Dovolací stížností manželů B. nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů: Dovolací rekurs sám doznává a podle jasného znění odstavce b) trhové smlouvy ze dne 5. února 1926, podle níž knihovní vklad vlastnického práva pro kupitele měl býti povolen, nemůže býti o tom pochyby, že kupitelé touto listinou nabyli vlastnictví pod podmínkou, tedy nabyli vlastnictví podmíněného. V knihovní žádosti o vklad vlastnického práva takto nabytého není o podmínce té a jí způsobené podmíněnosti vlastnického práva žadatelů zmínky, nýbrž žádost zní tak, jakoby šlo o nepodmíněné právo vlastnické. Ježto tedy žádost obsahem

předložené listiny není odůvodněna nepovolil rekursní soud právem navrhovaný vklad podle § 94 odst. 3., a § 9 b) odst. 1. knih. zák.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 7. července 1926 č. j. R I 579/26. Dr. Stehlíček.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Komentované zákony čs. republiky. Vydává »Československý Kompas«. Svazek IV.

Civilní řád soudní a jurisdikční norma s dodatky.

Upravil a poznámkami i rozhodnutími soudními doplnil dr. Václav Hora, universitní profesor. Druhé, opravené a rozšířené vydání. Praha 1927. Nákladem »Čs. Kompas«, tiskařské a vydavatelské akc. spol.«

Naše právníctvo nemůže si věru stěžovati, že se mu za trvání čs. republiky nedostalo spisů, týkajících se ať systematicky zpracovaného, ať jen komentovaného civilního řádu soudního a jurisdikční normy.

V prvním směru vyšlo trojdílné dílo, které zpracovalo soustavně oboje soudní řízení, dřívější rakouské a uherské se všemi doplňky, v našem procesním zákonodárství nastalými,¹⁾ kdežto komentáře vyšly ve dvojím rouše a úpravě, jednak ve svazku IV. shora označeném, jednak ve svazku IV. b) Sbírky komentovaných zákonů čs. republiky, Čs. Kompasem vydávané, kteréž jako studijní vydání bylo upraveno. Autorem těchto spisů jakož ještě více jiných, soudního řízení se týkajících, jest náš jediný profesor c. s. řízení na Karlově universitě, dr. Václav Hora. Jaké obliby ve všech kruzích právnických došel jeho komentář výše uvedený, toho jest nejlepším důkazem zjev, že prvé vydání bylo v krátké době úplně rozebráno, čímž povstala potřeba druhého, valně doplněného a rozšířeného vydání. Předmluva k tomuto II. vydání vysvětluje toto též důležitými změnami v zákonodárství, jež od prvního vydání opět zasáhly velmi často přímo i nepřímo do předpisů o soudní příslušnosti i do soudního řádu. A pokračuje: »Bylo tedy třeba jednak všechny tyto nové předpisy vpraviti na vhodná místa, jednak však také vypustiti předpisy, jež mezitím účinnosti pozbyly, tak, aby čs

¹⁾ Doznalo posouzení podepsaným v sešitu XVI., ročníku LXIV., Právníka na str. 503—518, kdež názvy, nakladatelství a tiskárna jsou zevrubně uvedeny.